

Ploure: variació vocàlica

(ALDC, III, 664. *Ploure*)

El llat. vg. *PLÖVERE*, que va substituir el clàssic *PLÜERE*, ha donat el tipus *ploure* en tot el domini lingüístic. La palatalització -PL- > -[pɫ]- confirma l'àrea que vam donar al *PALDC*, II, mapa 122, basat en els mots *clau* i *flama*, amb algun cas de vocalització [ɫ] > [j] (*quiau*, *fiama*), com ocorre en el cas de *pioure* 108; notem també la var. alg. *p[r]oure* 85, amb rotacisme de la *l*, com és normal en aquest parlar, per influència del sard.

Deixant a part els casos de -*r* final de *ploure*[r] 139, 162, 172, 175, 177, 178, 184, analògica de *créixer*, *nàixer*, etc., i el de *plour*[i] 111, amb tancament de [e] > [i], centrem la

nostra atenció sobre la vocal tònica, que, majoritàriament, manté l'obertura de la vocal llatínovulgar [ɔ] procedent de la *ō* breu del llatí clàssic: *p[ɔw]re*; tanmateix, assistim a dos fenòmens aparentment oposats, car el fet que la *o* formi diftong amb la *u*, [ɔw], provoca: **1**) el seu tancament, per assimilació a la semivocal velar (*p[ow]re*); o **2**) la seva màxima obertura per diferenciació de la mateixa àrea *au* 'ou', *jau* (< *j[ɔw]* < *j[ow]*), *pau* (< *p[ɔw]* < *p[ow]*). *Ploure* és l'única forma normativa.

